

få at vide, præcis hvor det står? Så skal jeg nok læse det lidt grundigere.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg håber da, at fru Pernille Blach Hansen vil læse meget grundigt.

Der står som bekendt, at fra at være drevet af amtsrådene går gymnasierne nu over til at blive drevet af staten som selvejende institutioner med bestyrelse. Det vil sige, at det nu bliver ministeren, der har den afgørende indflydelse, så jeg synes ikke, det overhovedet er et relevant spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Så går jeg ud fra, at Dansk Folkeparti har sikret sig, hvordan ministeren bruger sin afgørende indflydelse, så derfor vil jeg gerne spørge: Hvad er det for nogle tilkendegivelser, Dansk Folkeparti har krævet og har fået undervejs i forhandlingerne, som gør, at hr. Søren Krarup kan udtale sig med så stor skråsikkerhed?

Jeg må sige, at alle de, der har forstand på området, tilsyneladende ikke har fundet præcis de vises sten, som hr. Søren Krarup kan se. Det fremgår af alle de høringssvar, der foreligger. Måske er det, fordi de ikke har gået i skole i 1940'erne og 1950'erne og har spist af kundskabens træ dengang, eller måske kan det være af andre årsager. Men kunne jeg ikke få en meget mere præcis tilkendegivelse af, hvad det er for nogle klare krav, Dansk Folkeparti har stillet, og som ministeren har svaret ja til, så hr. Søren Krarup er sikker på, at de små gymnasier er lige så sikre, som de altid har været? Jeg mener nemlig, det forholder sig præcis modsat, hvis man læser lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan kun sige, at senere på dagen vil ministeren gå herop og bekræfte, hvad jeg har sagt, for naturligvis har ministeren den samme vilje til at bevare de små gymnasier, som amtsrådene tidligere har haft. Nu er det staten, tidligere var det amtsrådene, og som sagt kan jeg kun henvise til, at ministeren er ganske enig med os på det felt.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er altid meget taknemlig, når Dansk Folkeparti fremhæver Det Radikale Venstres indfly-

delse på dansk uddannelseslovgivning, men jeg skal blot nævne, at det med, at skolen skal gøre mennesker lykkelige, stammer altså fra 1799, hvor Den Reventlowske Kommission i forarbejderne til skoleloven af 1814 faktisk fastslår, at det, man må stræbe efter at have for øje, er, at børnene bliver retskafne kristne, gode borgere, trofaste undersætter og sædelige og lykkelige mennesker.

Æren er altså desværre forkert placeret. Det er ikke Det Radikale Venstre, som har fundet på, at skolen skulle have til opgave at være karakterdannende eller egenskabsdannende. Det er faktisk en dansk tradition, der rækker i hvert fald 200 år tilbage, og jeg skal kun spørge om det ene: Hvor i lovforslaget findes der helt konkret noget indholdsmeæssigt, som har givet anledning til den meget lidenskabelige tale, vi hørte fra Dansk Folkepartis ordfører?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Med hensyn til det rent historiske er det ganske glimrende, at fru Margrethe Vestager nævner den gamle skolelov, som jo taler om pietismens og oplysningstidens opfattelse af menneskelivet. Den kan man diskutere, men den har i hvert tilfælde ikke betydet, at der ikke skulle undervises. Det var faktisk derfor, man holdt skole.

Kl. 15.20

1937-loven understregede dog, at skolen var til for at give nyttige kundskaber. Men i 1960 skete der det, at hr. Kristen Helveg Petersen fra Det Radikale Venstre skrev i undervisningsvejledningen, at skolen er til for at sikre, at børnene vokser op som lykkelige, harmoniske og gode mennesker. Kort sagt: Fra at være kundskabsmeddelende, lad os blot sige i den første skolelov indrammet af pietismens begrebsforståelse, er det nu en rent moralistisk skole, det handler om.

Det er den ulykke, vi har stået med, og det er det, jeg meget kort har søgt at ridse op her. Jeg har gjort det langt udførligere i andre sammenhænge, og hvis fru Margrethe Vestager er interesseret, skal jeg henvise hende til, hvor det er. Men i 1960 sker der et fatalt bud, det er det, der nu skal heles, og jeg vil sige uden videre, at det er det, regeringen og vi er ganske enige om er opgaven.